

len, at ingen her kan tilpligtes, at afstaa sin Ejendom, uden at der gives Erstatning. Det samme maa ogsaa gælde paa dette Omraade. Forholdet er nu en Gang det, som allerede er udtalt i 1842 af den suveræne Konge i en Resolution og senere anerkendt i Praksis, at der eksisterer en Ret til at sælge og overdrage disse Privilegier. Det er altsaa reelle Rettigheder, og skulle de forsvinde, kan det kun ske mod Erstatning. Der er ikke stort pundet, finder jeg, ved at sætte om 50 Aar. Naturligvis kan den nuværende Ejer sige: Efter mig kommer Syndsfloden; det bliver i alt Fald ikke mig, næppe mine Børn, men mine Børnebørn, det kommer til at gaa ud over. For øvrigt, naar man kan sige, at det skal falde bort om 50 Aar, kan man ogsaa sige, at det skal falde bort om 40, 30 eller 2 Aar. Selv det, at man sætter et saa sjernt Tidspunkt, indeholder for øvrigt i Virkeligheden en Erkendelse af, at man ikke saadan uden videre kan ophæve disse Rettigheder. Man har benvist til, hvorledes det gik, da Møllernæringen i 1852 blev frigiven, men det var jo en ganske anden Sag. Der var der ikke Tale om at gaa hen og konfiskere Bestanddele af en Persons Formue; det, som da skete, var, at en Næring, som tidligere havde været bunden, skulde gaa over til at være fri. Det var det samme, som skete i 1857 med Hensyn til saa mange andre Næringsadkomster, kun at her var der jo dette ejendommelige, at denne Næring forudsatte en særlig Genstand, nemlig en Mølle; det var jo netop det, der var Anledning til, at man søgte — hvad man ikke gjorde i 1857, men maatte have gjort klogt i — gennem nogle Obergangsbestemmelser at mildne Sagen for dem, der mistede deres særlige Næringsret. Det er der imidlertid her slet ikke Tale om. Her vil Spørgsmaalet først komme frem, hvis man vilde gaa over til at gøre Apotekerdriften til fri Næring, saa maatte man tage Spørgsmaalet op ikke alene i Forhold til de reelle Privilegier, men ogsaa i Forhold til de personlige, og saa vilde ogsaa det Spørgsmaal blive taget under Overvejelse, hvorledes man skulde søge, saavidt det overhovedet lod sig gøre, at holde dem stadesløse. Men det, her er Tale om, er noget ganske andet. Her er jo kun Tale om at borttage den nu bestaaende Salgsret af Bevillingen til Næringen. Dette kan jo slet ikke paralleliseres med det, der skete ved Møllernæringens Frigivelse. Paa dette Punkt — altsaa med Hensyn til Afløsningen — har Kommissionen imidlertid ikke kunnet give nogen Anvisning, og saa vil man dog vel ikke heller forlange af mig, at jeg skal lave et Lovfor-

slag om Afløsningen. Jeg overlader med største Fornøjelse denne Væge til det eventuelle Udvalg. Kan det finde paa noget, skal jeg gerne assistere det, thi i og for sig vilde jeg overmaade gerne gaa med til det. — Foruden dette er der stillet som Opgave at foreslaa Takster for den Afgift, der skulde udredes af de personlige Apoteker, og at fremsætte Forslag med Hensyn til deres Anvendelse, og endvidere at stille Forslag med Hensyn til den Fremgangsmaade, der skal følges over for Enten efter Ejerne eller af personlige Privilegier, ligesom ogsaa om, hvorledes Bestyrelsen burde ordnes, naar en Apoteker ikke selv kunde eller vilde drive sit Apotek, eller naar dette skulde drives af en Apotekers Enke. Demed var den stillede Opgave udtomt. Der var imidlertid tillige en Bestemmelse, hvorved vi bemyndigedes til at tage mere med, naar vi skønnede, der var Grund dertil. Vi have nu stillet Forslag paa alle disse Omraader, ikke blot med Hensyn til Afgiftens Størrelse, men ogsaa med Hensyn til dens Anvendelse. Ligeledes have vi stillet Forslag til at afhjælpe de Mangler, som de to sidstnævnte Spørgsmaal bære Vidnesbyrd om ere til Stede, nemlig de Mangler og Ulemper, der ligge i, at en Enke driver et Apotek, eller at en Apoteker, fordi han ikke selv kan eller vil drive sit Apotek, overdrager Driften af det eller forpagter det ud til andre. Vi have ogsaa inddraget forskellige andre Spørgsmaal i naturlig Konsekvens heraf og ere ikke her blevne staaende ved de personlige Apoteker, men have ogsaa søgt at give Regler — ikke de samme Regler for de reelle Apoteker, noget, jeg senere skal komme ind paa. Men vi have ogsaa vist ikke taget hele Apoteker-spørgsmaalet op til Overvejelse, og navnlig naar man bebrejder Kommissionen, at den ikke har givet Anvisning paa, hvorledes man skal faa billigere Medicin, altsaa bebrejder Lovforslaget, at der ikke findes noget derom i det, saa maa jeg dertil sige, at dette slet ikke hører hjemme her; det var noget, som overhovedet maatte anses for at ligge uden for Kommissionens Opgave, der jo efter hele dens Sammensætning viste hen til, at man ikke skulde beskæftige sig dermed. Naar der i en Kommission paa 10 Medlemmer sidder 4 Apotekere, er den ikke Stedet til at behandle Spørgsmaalet om billigere Medicin. Dette kan ikke være et Lovforslags Opgave; derom have vi de gældende Bestemmelser i Apotekertaksterne, og disse blive jo til Tider andetsteds Genstand for Behandling, som give Anledning til deres Forandring. — Hvad selve Lovforslaget angaar, omtalte de Herrer det, som